

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Koenig & Bauer Grafitec s.r.o.**
Opočenská 83, 518 01 Dobruška,
zastoupena Mgr. Pavlou Koukalovou, advokátkou
Podskalská 1252/24, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. prosince 2018, č. j. 55135/18/5000-10480-712244,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. prosince 2018, č. j. 55135/18/5000-10480-712244, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně vydaný Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj tak, že původně vyměřenou částku odvodu ve výši 33 623 Kč snížil na částku 20 174 Kč.

I. Obsah žaloby

- Žalobce tvrdil, že správce daně i žalovaný dospěli v důsledku nezákonného postupu při daňové kontrole, nezákonného výkladu Smlouvy o účelové podpoře a chybného vyhodnocení skutkových zjištění a předložených důkazů k nesprávnému závěru, že žalobce porušil podmínky stanovené v čl. VI odst. 3 ve spojení s čl. VII odst. 5 a dále v čl. VII odst. 11 Smlouvy o účelové podpoře, a dopustil se tak neoprávněného použití peněžních prostředků státního rozpočtu a porušení rozpočtové kázně dle zákona o rozpočtových pravidlech. Vzhledem k tomu považoval platební výměr a rozhodnutí o odvolání za nesprávná pro krácení práv žalobce.

Žalobní body týkající se Zjištění 1

- Žalobce uvedl, že správce daně na základě proběhlé daňové kontroly došel k závěru, že „Pozdním převodem části dotace spolupříjemci došlo k porušení podmínky uvedené v bodu 3 čl. VI Smlouvy v návaznosti na bod 5 čl. VII Smlouvy, a tím k porušení rozpočtové kázně dle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), (viz str. 18 Dotační titul 5, bod 1 Zprávy o daňové kontrole). Tento závěr následně potvrdil i žalovaný v rozhodnutí o odvolání, kdy v bodu 19 předmětného rozhodnutí uvedl, že „...odvolací orgán shledává, že odvolatel nedostál svému závazku převést část dotace spolupříjemci do 30-ti dnů po jejím obdržení, čímž se jednoznačně dopustil porušení části VI bodu 3 v návaznosti na část VII bod 5 Smlouvy, neboť v souladu se Smlouvou o spolupráci předmětnou část dotace nepřevédl na bankovní účet spolupříjemce ve stanovené lhůtě. Nedodržení části VI bodu 3 a části VII bodu 5 Smlouvy je poté ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech ... považováno za neoprávněné použití poskytnutých peněžních prostředků, čímž došlo dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona k porušení rozpočtové kázně.“
- Žalobce s uvedenými závěry správce daně a žalovaného vyslovil zásadní nesouhlas.
- Konstatoval, že Smlouva o účelové podpoře jakožto Smlouva o poskytnutí dotace ze státních prostředků je svým charakterem subordinační veřejnoprávní smlouvou. Podle ustanovení § 17 zákona o rozpočtových pravidlech platí, že „dotace nebo návratné finanční výpomoci mohou být poskytovány na základě dohod uzavíraných mezi poskytovatelem a žadatelem (dále jen "dohoda"), stanoví-li tak zvláštní zákon. Zvláštní zákon vždy také stanoví náležitosti takových dohod.“ V případě Smlouvy o spolupráci byl takovým zvláštním zákonem zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu a vývoje, v rozhodném znění (tj. ve znění do 30. 6. 2009), dále jen „zákon o podpoře výzkumu a vývoje. Podle § 9 odst. 1 tohoto zákona v rozhodném znění, platilo, že „Poskytovatel uzavře s příjemcem účelové podpory písemnou smlouvu o poskytnutí dotace na podporu vybraného projektu zahrnující celou dobu řešení projektu a období do vyhodnocení výsledků řešení projektu včetně vypořádání poskytnuté dotace.... Mezi náležitosti smlouvy o poskytnutí podpory patří zejména i) smluvní podmínky pro účast spolupříjemců, výše jejich podpory z veřejných prostředků a její rozdělení v jednotlivých letech včetně termínů a způsobu jejího poskytování a kontroly,...“ Podle § 9 odst. 2 zákona o podpoře výzkumu a vývoji, v rozhodném znění, platilo, že „Nestanoví-li tento zákon jinak, řídí se smlouva o poskytnutí podpory ustanoveními obchodního zákoníku.“ Podle § 10 odst. 5 zákona o podpoře výzkumu a vývoji, v rozhodném znění, platilo, že „pokud se na řešení projektu podílí spolupříjemce, poskytne mu stanovenou část účelové podpory příjemce, s výjimkou případů, kdy je spolupříjemce organizační složkou. Způsob a lhůtu pro poskytnutí účelové podpory

příjemcem spolupříjemci stanoví poskytovatel podle § 9 odst. 1 písm. i). Příjemce poskytne stanovenou část účelové podpory spolupříjemci na základě smlouvy uzavřené mezi nimi.“

6. Z výše citovaných ustanovení § 9 odst. 1 písm. i) ve spojení s § 10 odst. 5 zákona o podpoře výzkumu a vývoje, v rozhodném znění, dle žalobce vyplývá, že způsob a lhůtu pro poskytnutí účelové podpory žalobcem spolupříjemci byl dle předmětného zákona povinen stanovit poskytovatel přímo ve smlouvě o účelové podpoře, jakožto součást smluvních podmínek pro účast spolupříjemce na projektu. Smlouva o účelové podpoře upravuje smluvní podmínky pro účast spolupříjemců zejména v čl. VII odst. 5., který zní: *„V případě, kdy se na řešení projektu budou podílet i spolupříjemci uvedení v čl. III. odst. 3 této smlouvy, je příjemce povinen uzavřít s každým z těchto spolupříjemců písemnou smlouvu o spolupráci na řešení projektu, o stanovení výše, způsobu, jednotlivých lhůt poskytnutí účelové podpory a kontroly příjemcem jejího čerpání a užití. Tato smlouva musí obsahovat další podmínky obdobné podmínkám uvedeným v této smlouvě, tedy i s povinností zřídit samostatný bankovní účet spolupříjemcem pro příjem a nakládání s převedenou částí účelové podpory. Pouze na základě podmínek stanovených v těchto uzavřených smlouvách je příjemce oprávněn poskytnout spolupříjemcům příslušnou část účelové podpory dle čl. VI. odst. 3 této smlouvy. V těchto smlouvách musí být uloženy spolupříjemcům zejména povinnosti shodné s odst. 2. tohoto článku a dále musí obsahovat stanovení poměru jejich účasti na řešení projektu, včetně jejich míry podpory. Účelovou podporu může obdržet pouze ten spolupříjemce, který vede účetnictví dle zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví (ve znění pozdějších předpisů). Příjemce je povinen provádět pravidelnou kontrolu spolupříjemců ve věci čerpání, užití a evidence účelové podpory poskytnuté jim příjemcem v přímé souvislosti s řešením projektu. Smlouvy uzavřené příjemcem s jednotlivými spolupříjemci musí obsahovat ustanovení umožňující poskytovateli a současně příjemci provádět kontrolu nakládání s účelovou podporou poskytnutou jednotlivým spolupříjemcům, a to ve stejném rozsahu, jako má poskytovatel vůči příjemci na základě této smlouvy.“*
7. Tento článek tak dle názoru žalobce obsahuje mj. povinnost žalobce uzavřít se spolupříjemcem písemnou smlouvu o spolupráci na řešení projektu a stanoví, jaké náležitosti má taková smlouva obsahovat. Ohledně způsobu poskytnutí dotace čl. VII odst. 5 Smlouvy o účelové podpoře uvádí, že smlouva musí obsahovat povinnost spolupříjemce zřídit samostatný bankovní účet pro příjem a nakládání s převedenou částí účelové podpory. Článek VII odst. 5 Smlouvy o účelové podpoře však výslovně neuvádí žádnou konkrétní lhůtu pro poskytnutí účelové podpory žalobcem spolupříjemci. Lhůta pro poskytnutí účelové podpory žalobcem spolupříjemci je stanovena v čl. VII odst. 1 Smlouvy o účelové podpoře, podle kterého *„Příjemce je povinen použít účelovou podporuvždy do konce příslušného kalendářního roku výhradně k úhradě prokazatelných, nezbytně nutných nákladů přímo souvisejících s plněním cílů a parametrů předmětného projektu, a to buď přímým převodem spolupříjemcům/přímou platbou dodavatelům z bankovního účtu zřízeného podle čl. III., odst. 1. této smlouvy nebo převodem na jiný vlastní bankovní účet“*
8. Žalobce k tomu konstatoval, že převedl podíl spolupříjemce za rok 2010 na účet spolupříjemce dne 13. 10. 2010, tedy v dostatečném časovém předstihu před 31. 12. 2010, což byl dle názoru žalobce jediný závazný termín ve vztahu k poskytovateli a kontrolním orgánům, včetně správce daně a žalovaného. Lhůta splatnosti sjednaná v čl. 3.1. Smlouvy o spolupráci představuje dle názoru žalobce pouze soukromoprávní závazek žalobce vůči spolupříjemci, jehož porušením se žalobce mohl dostat maximálně

do prodlení vůči spolupříjemci s následky předvídanými zákonem č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v rozhodném znění (dále jen „Obchodní zákoník“), tj. zejména se vznikem práva spolupříjemce požadovat úrok z prodlení; v daném případě však postupem žalobce nedošlo ani k jeho prodlení vůči spolupříjemci, jak žalobce vysvětlil dále.

9. Žalobce uvedl, že pokud úhradou podílu dne 13. 10. 2010 neporušil lhůtu stanovenou poskytovatelem v čl. VII odst. 1 Smlouvy o účelové podpoře, tj. termín 31. 12. 2010, nemůže být případné prodlení žalobce vůči spolupříjemci považováno za porušení podmínek pro poskytnutí dotace, ani shledáno za neoprávněné použití peněžních prostředků ze státního rozpočtu a porušení rozpočtové kázně ve smyslu zákona o rozpočtových pravidlech.
10. Žalobce byl názoru, že ve vztahu ke Smlouvě o spolupráci jsou správce daně i žalovaný oprávněni zkoumat pouze to, zda Smlouva o spolupráci splňuje podmínky, které poskytovatel stanovil v čl. VII odst. 5, případně i v dalších ustanoveních Smlouvy o účelové podpoře, tedy mj. zda obsahuje lhůty pro poskytnutí účelové podpory a další stanovené náležitosti a zda při sjednání jejího obsahu nedošlo k porušení povinností žalobce dle Smlouvy o účelové podpoře. O tomto závěru svědčí i průběh kontroly ze strany poskytovatele, která proběhla u žalobce ve dnech 23. 3. až 25. 3. 2011 a byla zaměřená na čerpání a užití dotace (dále jen „kontrola poskytovatele“). Z protokolu č. 09/2011/08300 ze dne 25. 3. 2011 (dále jen „protokol o kontrole poskytovatele“) jednoznačně vyplývá, že poskytovatel kontroloval a za rozhodné považoval to, zda Smlouva o spolupráci obsahuje náležitosti uvedené v čl. VII odst. 5 Smlouvy o účelové podpoře a v souvislosti s čerpáním a užitím dotace (včetně podílu spolupříjemce za rok 2010) považoval za relevantní pouze datum 31. 12. 2010. Žalobce tedy shrnul, že podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. i) ve spojení s § 10 odst. 5 zákona o podpoře výzkumu a vývoji, v rozhodném znění, byl poskytovatel povinen stanovit lhůtu žalobce pro poskytnutí podílu spolupříjemce za rok 2010 ve Smlouvě o účelové podpoře. Poskytovatel tuto lhůtu stanovil v čl. VII odst. 1 tak, že k převodu podílu spolupříjemce za rok 2010 muselo dojít „do konce příslušného kalendářního roku“, tj. do 31. 12. 2010. Žalobce stanovenou lhůtu neporušil, když podíl spolupříjemce za rok 2010 převedl na bankovní účet spolupříjemce dne 13. 10. 2010. Pouze lhůta stanovená poskytovatelem ve Smlouvě o účelové podpoře může být považována za podmínku, za které byla dotace žalobci poskytnuta a jejíž porušení může být shledáno neoprávněným použitím peněžních prostředků ve smyslu zákona o rozpočtových pravidlech, v rozhodném znění. Kratší lhůta splatnosti sjednaná v soukromoprávní smlouvě o spolupráci uzavřené mezi žalobcem a spolupříjemcem má v tomto směru závaznost pouze ve vztahu mezi smluvními stranami a nemůže vést ke zkrácení lhůty stanovené poskytovatelem ve Smlouvě o spolupráci.
11. Žalobce zdůraznil, že správce daně a žalovaný jsou oprávněni kontrolovat pouze dodržení lhůty stanovené poskytovatelem ve Smlouvě o účelové podpoře a nikoliv dodržení kratší lhůty sjednané mezi žalobcem a spolupříjemcem ve Smlouvě o spolupráci. Žalovaný nejenže výše uvedeným způsobem nepostupoval, ale navíc dle názoru žalobce i nesprávně vyložil obsah ustanovení čl. VI odst. 3 Smlouvy o účelové podpoře, který zní: *„Příjemce [tj. žalobce] se zavazuje část poskytnuté účelové podpory, jejíž výše pro dané období je uvedena v příloze č. 1 této smlouvy, (pokud není Spolupříjemce organizační složkou státu, které je účelová podpora poskytnuta rozpočtovým opatřením) převést ze samostatného*

bankovního účtu určeného pro financování projektu z účelové podpory poskytované na jeho řešení na bankovní účty zřízení za tím účelem spolupříjemci pro financování vybraného projektu v souladu se smlouvami o spolupráci uzavřenými příjemcem s jednotlivými spolupříjemci dle čl. VII odst. 5 této smlouvy. Převedení stanovené části účelové podpory se považuje pouze za převod finančních prostředků a nepovažuje se za úplatu za uskutečněné zdanitelné plnění. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole vyložil podmínku dle čl. VI odst. 3 Smlouvy o spolupráci tak, že: „Příjemce se zavazuje příslušnou část poskytnuté účelové podpory, jejíž výše pro dané období je uvedena v příloze č. 1 této smlouvy, převést spolupříjemci v souladu se smlouvami o spolupráci uzavřenými příjemcem s jednotlivými spolupříjemci dle čl. VII. odst. 5 této smlouvy“ (viz str. 15 Zprávy o daňové kontrole). Rovněž žalovaný v bodě 21 rozhodnutí o odvolání došel k závěru, že „z textace čl. VI odst. 3 Smlouvy o účelové podpoře vyplývá, že odvolatel převede příslušnou část dotace na účet spolupříjemce v souladu se smlouvou o spolupráci.“ Výklad správce daně i žalovaného je dle názoru žalobce nesprávný, neboť odporuje doslovnému znění příslušného ustanovení a účelu jeho sjednání, nezákonným způsobem rozšiřuje podmínky, za kterých byla dotace žalobci poskytnuta, a navíc i zasahuje do soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a Spolupříjemcem založeným smlouvou o spolupráci.

12. Žalobce se domníval, že z čl. VI odst. 3 ve spojení s čl. VII odst. 5 smlouvy o účelové podpoře žádná povinnost žalobce dodržet lhůtu splatnosti sjednanou se spolupříjemcem ve smlouvě o spolupráci nevyplyvá. Podle žalobce je třeba příslušnou větu vykládat tak, že část „v souladu se smlouvami o spolupráci uzavřenými příjemcem s jednotlivými spolupříjemci dle čl. VII odst. 5 této smlouvy“ se vztahuje k vlastnostem bankovního účtu spolupříjemce, na který má být příslušná část dotace převedena, a nikoliv k postupu, který je žalobce povinen při převodu části dotace dodržet. Obsahem závazku žalobce dle čl. VI odst. 3 Smlouvy o účelové podpoře je tak povinnost žalobce převést příslušnou část dotace pouze na takový účet spolupříjemce, který byl za tím účelem zřízený v souladu se smlouvou o spolupráci. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že výše citovaný čl. VII odst. 5 smlouvy o účelové podpoře stanoví konkrétní podmínky, které musí bankovní účet zřízený za účelem přijetí části dotace spolupříjemcem splňovat, tj. spolupříjemce musí zřídit samostatný bankovní účet pro příjem a nakládání s převedenou částí účelové podpory. O tom, že tato podmínka byla pro poskytovatele důležitá, svědčí i průběh kontroly poskytovatele, kdy z protokolu o kontrole poskytovatele vyplývá, že kontrola byla zaměřena mj. právě na ověření, zda se v případě bankovního účtu spolupříjemce uvedeného ve Smlouvě o spolupráci jednalo o bankovní účet zřízený výlučně pro financování projektu z dotace (přičemž poskytovatel v předmětném protokolu konstatuje, že tomu tak skutečně bylo).
13. V této souvislosti žalobce upozornil dále na to, že v rámci kontroly poskytovatele se poskytovatel detailně zaměřil i na smlouvu o spolupráci, kterou mu žalobce předložil, a uskutečněný převod podílu spolupříjemce za rok 2010. Jak vyplývá z Protokolu o kontrole poskytovatele, poskytovatel zjistil, že „Smlouva o spolupráci stanovila vyšší dotace pro spolupříjemce na projekt v roce 2010 ve výši 1 073 000 Kč, kterou se příjemce zavázal zaslat do 30-ti dnů po jejím obdržení na zvláštní bankovní účet č. 5039-5608461/0100, vedený u KB Liberec.“, dále, že „...byla dne 9. 9. 2010 připsána dotace ve výši 12 707 000 Kč na bankovní účet příjemce....“ a dále, že „dne 14. 10. 2010 byla připsána dotace ve výši 1 073 000 Kč na bankovní účet spolupříjemce č. 5039-5608461/0100.“ Poskytovatel tak měl k dispozici stejné údaje, jako správce daně, na rozdíl od něj však proběhlý převod podílu spolupříjemce za rok 2010 vůbec nezpochybnil a neprohlásil za rozporný.

Smlouvou o účelové podpoře.

14. K argumentům žalobce ohledně závěrů z kontroly poskytovatele žalovaný v bodu 25 rozhodnutí o odvolání uvedl, že „...je nutné poukázat na skutečnost, že správce daně není obsahem výstupů kontrol poskytovatele, popřípadě jiných státních institucí, právně vázán. Porušení rozpočtové kázně je prověřováno a zjišťováno dokazováním příslušným správcem daně v daňové kontrole. Kromě této skutečnosti nemůže neupozornění na nesrovnalosti ze strany poskytovatele ovlivnit výsledek kontrolního zjištění.“ Žalobce nerozporoval, že závěry poskytovatele z kontroly poskytovatele nejsou pro správce daně a žalovaného právně závazné, považuje ovšem za nepřijatelné, že správce daně i žalovaný vyvozují údajně neoprávněné použití dotace na základě výkladu ustanovení čl. VI odst. 3 a čl. VII odst. 5 smlouvy o účelové podpoře, který je zjevně rozporný s tím, jak příslušná ustanovení vykládá poskytovatel, jakožto autor předmětné smlouvy. Správce daně je orgánem, který spravuje odvody za porušení rozpočtové kázně dle zákona o rozpočtových pravidlech, a v této souvislosti mezi jeho oprávnění patří i to, že závazně určí, zda byly finanční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu čerpány oprávněně. Je přitom ovšem vázán nejen ustanoveními zákona o rozpočtových pravidlech, ale (v tomto konkrétním případě) i zákonem o podpoře výzkumu a vývoje a podmínkami sjednanými ve smlouvě o účelové podpoře a dle názoru žalobce nemůže ustanovení smlouvy o účelové podpoře svévolně vykládat v rozporu s vůlí poskytovatele a navíc i v rozporu s doslovným zněním čl. VI odst. 3 smlouvy o účelové podpoře. Z hlediska gramatického výkladu tvoří část věty „v souladu se smlouvami o spolupráci uzavřenými příjemcem s jednotlivými spolupříjemci dle čl. VII odst. 5 této smlouvy“ příslovečné určení způsobu, což je „člen větný, který rozvíjí skladební sloveso nebo přídavné jméno nebo příslovce (jakékoli větné platnosti), aniž je jeho tvar dán vazbou řídicího členu“ (VI. Šmilauer, Novočeská skladba, 2. vyd., Praha 1966, s. 245). Ve složitých větách, jako je ustanovení čl. VI odst. 3 Smlouvy o účelové podpoře, nezřídka nastane situace, kdy příslovečné určení může být po obsahové stránce přiřazeno k více slovům, aniž by bylo z jeho tvaru zjevné, které slovo skutečně rozvíjí. V případě čl. VI odst. 3 Smlouvy o účelové podpoře tak část věty může rozvíjet slovo „převést“ (ve smyslu „příjemce je povinen příslušnou část dotace převést v souladu se smlouvou uzavřenou mezi příjemcem a spolupříjemcem na účet za tím účelem spolupříjemcem zřízený“), ale rovněž slovo „zřízené“ (ve smyslu „příjemce je povinen převést příslušnou část dotace na účet zřízený spolupříjemcem v souladu se smlouvou uzavřenou mezi příjemcem a spolupříjemcem). Pokud existuje větší množství různých slov, které může příslovečné určení rozvíjet, standardně platí, že příslovečné určení rozvíjí větný člen, který mu nejbližší předchází.
15. S ohledem na výše uvedené je třeba dle názoru žalobce v případě čl. VI odst. 3 smlouvy o účelové podpoře dojít k závěru, že ani z hlediska gramatického výkladu toto ustanovení nestanoví povinnost žalobce převést podíl spolupříjemce za rok 2010 ve lhůtě dle čl. 3.1 smlouvy o spolupráci, nýbrž pouze povinnost převést příslušnou částku na účet spolupříjemce, který byl zřízený v souladu se smlouvou o spolupráci jako účet samostatný pro příjem a nakládání s převedenou částí dotace.
16. I pokud správce daně a žalovaný, jak žalobce dále uvedl, setrvali přes argumenty žalobce na svém původním (dle žalobce nesprávném) výkladu předmětného ustanovení, byli dle názoru žalobce povinni zohlednit komplikovanost a pro běžného adresáta obtížnou srozumitelnost předmětného ustanovení (jednu větu tvoří šest řádků!), jakož i to, že příslušné ustanovení není jasné a připouští různý výklad. Tuto skutečnost přitom nelze

dávat k tíži žalobce, neboť žalobce při uzavření smlouvy o spolupráci pouze akceptoval text smlouvy předložený mu poskytovatelem. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku č.j. 1 Afs 116/2013 ze dne 5. 2. 2014, „Na rozdíl od vztahů občanskoprávních, ve kterých jsou jejich účastníci v zásadě v rovném postavení, při uzavírání dohody o poskytnutí dotace dochází fakticky ke stanovení podmínek poskytnutí dotace poskytovatelem a veškerá smluvní volnost příjemce spočívá v možnosti tyto podmínky akceptovat, či odmítnout.“ V této souvislosti žalobce dále poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 24/2011-51 ze dne 4. 5. 2011. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud nejprve v obecné rovině poukázal mj. na nález Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 283/96, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že „pokud neurčitost konkrétního procesního ustanovení právního předpisu implikuje různé interpretace jeho obsahu, nelze přijmout tu, jež je k tíži dotčených účastníků řízení. ... Jestliže procesní právní úkony účastníků řízení obsahují zjevnou nesprávnost, nutno účastníkům řízení dát příležitost ji odstranit. Opakem tohoto postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, nebo nepřehlédnutí ke smyslu a účelu právní úpravy a tím dotčení smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práva a svobod.“ Následně Nejvyšší správní soud dospěl v posuzované věci k závěru, že „hodlá-li stát (či jeho složka) zavázat příjemce finanční výpomoci poskytnuté ze státního rozpočtu ke speciálním podmínkám, v důsledku jejichž porušení by mohlo dojít pro porušení rozpočtové kázně ke zpětnému odvodu a úhradě penále z neoprávněně užívané částky, musí tyto podmínky (jež nejsou jako samostatné formulovány v zákoně) formulovat zcela přesně, výstižně a tak, aby nemohlo dojít k jejich záměně. V opačném případě nemůže takový nedostatek jít na úkor příjemce finančních prostředků s důsledkem v podstatě sankčního charakteru.“ Dále Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí uvedl, že „Ve svých důsledcích by proto bylo porušením ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky), pakliže by v praxi byl připuštěn postih právnických či fyzických osob za nedodržení určité povinnosti, která byla zcela nedbale formulovaným a předně nesrozumitelným způsobem uvedena orgány veřejné moci ve smlouvě o poskytnutí finanční půjčky; jak uvedeno shora, takový nedostatek nemůže jít na úkor příjemce finančních prostředků s důsledkem v podstatě sankčního charakteru.“

17. S ohledem na výše uvedené lze dle žalobce postup správce daně a žalovaného považovat za protiústavní, neboť správce daně ani žalovaný nezohlednili nejednoznačné ujednání čl. VI odst. 3 Smlouvy o účelové podpoře, přijali výklad k tíži žalobce a v důsledku toho mu uložili sankci ve formě odvodu za porušení rozpočtové kázně. Dále žalobce poukazuje i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2008, č. j. 11 Ca 371/2006 – 55, které Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozhodnutí rovněž citoval, podle kterého „právní předpisy upravující podmínky pro čerpání dotace musí být formulovány tak, aby příjemcům finančních prostředků byly již v době jejich čerpání zřejmé podmínky, za nichž na poskytnuté prostředky vzniká nárok. Je nepřípustné, aby teprve v řízení o povinnosti vrátit neoprávněně čerpané finanční prostředky (§ 22 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů) bylo příjemci těchto prostředků kladeno k tíži, že z daných předpisů nelze dovodit jednoznačný závěr, za jakých podmínek měly být finanční prostředky poskytnuty.“ Přestože se Městský soud vyjadřuje k požadavkům kladeným na právní předpisy, lze dle názoru žalobce stejné požadavky vztáhnout i na podmínky dle smlouvy o účelové podpoře, neboť, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 1 Afs 24/2011-51 ze dne 4.5.2011, „pokud zákon sám v relevantní době neupravoval výstižným způsobem podmínky, za nichž lze požadovat po příjemci finančních částek poskytnutých ze

státního rozpočtu odvod těchto prostředků zpět (včetně penále), pak o to výstižněji měl správní aparát tyto podmínky specifikovat v individuálním ujednání, ve smlouvě o poskytnutí půjčky ze státního rozpočtu.“

18. V této souvislosti žalobce uvedl, že pokud by se aplikoval výklad správce daně a žalovaného, podle kterého byl žalobce povinen na základě čl. VI odst. 3 smlouvy o účelové podpoře převést podíl spolupříjemce za rok 2010 ve lhůtě dle čl. 3.1 Smlouvy o spolupráci, potom žalobce v době uzavření smlouvy o účelové podpoře neznal všechny podmínky, za kterých mu byla dotace poskytnuta, neboť k dojednání obsahu a uzavření smlouvy o spolupráci došlo až dne 15. 9. 2010, tedy poté, co uzavřel smlouvu o účelové podpoře a přijal dotaci za rok 2010 na svůj účet. Vzhledem k tomu je takový výklad třeba odmítnout jako nesprávný.
19. V neposlední řadě žalobce uvedl, že za situace, kdy správce daně a žalovaný rozhodli, že žalobce byl pro dodržení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, povinen postupovat v souladu se smlouvou o spolupráci (a to i nad rámec podmínek sjednaných ve smlouvě o účelové podpoře), potom byli povinni dodržení, resp. nedodržení termínu úhrady žalobcem posuzovat nikoliv na základě doslovného znění čl. 3.1 smlouvy o spolupráci, nýbrž v celkovém kontextu smluvního vztahu. Na základě čl. VI odst. 3 a VII odst. 5 smlouvy o účelové podpoře byl žalobce oprávněn (a současně povinen) poskytnout spolupříjemci podíl spolupříjemce za rok 2010 pouze na samostatný bankovní účet zřízený spolupříjemcem pro příjem a nakládání s převedenou částí dotace. Po uzavření smlouvy o spolupráci vznikly mezi smluvními stranami pochybnosti, zda účet uvedený v čl. 3.1. smlouvy o spolupráci, jenž byl zřízen již 15. 2. 1991, splňuje výše uvedenou podmínku, tedy zda jej lze považovat za zřízený výlučně pro příjem a nakládání s příslušnou částí dotace. V této situaci spolupříjemce požádal žalobce o pozdržení výplaty podílu spolupříjemce za rok 2010 na sjednaný bankovní účet do doby ověření jeho správnosti. Jak žalobce doložil správci daně i žalovanému, spolupříjemce oznámil žalobci, že skutečně platí účet uvedený ve smlouvě o spolupráci dne 12. 10. 2010 v odpoledních hodinách a žalobce provedl úhradu v nejbližší možný termín, tj. 13. 10. 2010. Správce daně ani žalovaný tyto argumenty žalobce nezohlednili, a ani neprovedli důkaz svědeckou výpovědí spolupříjemce, který žalobce navrhoval.
20. K okolnostem pozdější úhrady podílu spolupříjemce za rok 2010, jak žalobce dále uvedl, se žalovaný vyjádřil v bodu 20 rozhodnutí tak, že *„Odvolací orgán je stejně jako správce daně toho názoru, že měl odvolatel dostatečný časový prostor k tomu, aby si v časovém horizontu 30-ti dnů ověřil, na které konkrétní číslo účtu má příslušnou část dotace spolupříjemci zaslat. Řešení situace v poledních hodinách posledního dne lhůty považuje odvolací orgán za postup více než nevhodný, neboť umocňuje, a to velmi výrazně, riziko nesplnění předem seznatelných podmínek předmětné smlouvy. Zároveň odvolací orgán podotýká, že neshledal důvod, proč by bylo v případě, kdy bylo číslo účtu spolupříjemce jednoznačně specifikované v bodě 3 podbodě 3.1 smlouvy o spolupráci, která byla podepsána cca 3 týdny před termínem pro převedení předmětné částky, nutné toto ověřovat.“* S těmito názory žalovaného se žalobce neztotožnil. V situaci, kdy nebylo jisté, že účet spolupříjemce uvedený ve smlouvě o spolupráci splňuje podmínky stanovené poskytovatelem ve Smlouvě o účelové podpoře, žalobce nebyl dle čl. VII odst. 5 Smlouvy o účelové podpoře oprávněn zadat příkaz k úhradě podílu spolupříjemce za rok 2010. Pokud by tak učinil a následně by se potvrdilo, že sjednaný účet nevyhověl podmínkám dle čl. VI odst. 3 a VII odst. 5 Smlouvy o účelové podpoře, dopustil by se porušení

podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta s následkem povinnosti odvodu do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně. Žalobce proto nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že po uzavření Smlouvy o spolupráci nebyl důvod bankovní účet spolupříjemce ověřovat. Ostatně na základě čl. VII odst. 5 smlouvy o účelové podpoře byl žalobce „*povinen provádět pravidelnou kontrolu spolupříjemců ve věci čerpání, užití a evidence účelové podpory poskytnuté jim příjemcem v přímé souvislosti s řešením projektu.*“ I z této situace vyplývá, že pro účely určení, zda došlo k neoprávněnému čerpání dotace ze strany žalobce, musí být rozhodující povinnosti žalobce dle smlouvy o účelové podpoře, a nikoliv dle smlouvy o spolupráci.

21. Žalobce však byl přesvědčen, že svým postupem neporušil ani Smlouvu o spolupráci. K pozdržení úhrady podílu spolupříjemce za rok 2010 do vyjasnění pochybností ohledně sjednaného bankovního účtu došlo ve vzájemné shodě obou smluvních stran. Navíc dle § 365 Obchodního zákoníku, kterým se smlouva o spolupráci řídila, platilo, že „*Dlužník však není v prodlení, pokud nemůže plnit svůj závazek v důsledku prodlení věřitele.*“, přičemž prodlení věřitele upravoval § 370 Obchodního zákoníku tak, že „*Věřitel je v prodlení, jestliže v rozporu se svými povinnostmi vyplývajícími ze závazkového vztahu nepřevzme řádně nabídnuté plnění nebo neposkytne spolupůsobení nutné k tomu, aby dlužník mohl splnit svůj závazek.*“ Pokud tedy po uzavření Smlouvy o spolupráci vznikly na základě informace od spolupříjemce pochybnosti o tom, zda sjednaný bankovní účet vyhovuje sjednaným podmínkám, žalobce byl oprávněn odmítnout plnění bez rizika prodlení do doby, než mu spolupříjemce potvrdil, že na daný účet může Podíl spolupříjemce za rok 2010 zaslat bez rizika porušení podmínek dle smlouvy o účelové podpoře. V neposlední řadě žalobce uvedl, že převedení podílu spolupříjemce za rok 2010 o 2 kalendářní dny později oproti lhůtě dle čl. 3.1 smlouvy o spolupráci nemělo žádný dopad na čerpání poskytnutých prostředků spolupříjemcem (spolupříjemce k datu 31. 12. 2010 vyčerpal celou částku Podílu spolupříjemce za rok 2010). I kdyby soud nepřihlédl k žádným argumentům uvedeným výše v této žalobě, je třeba dle názoru žalobce považovat uvedenou odchylku za natolik marginální, že závěr o neoprávněném použití peněžních prostředků státního rozpočtu a porušení rozpočtové kázně z tohoto důvodu by představoval nepřijatelný formalismus.

Žalobní body k výroku Rozhodnutí o odvolání týkající se Zjištění 2

22. Správce daně, jak žalobce dále uvedl, na základě proběhlé daňové kontroly dále došel k závěru, že „*Nedodržením termínu pro předání zpráv o finančním vypořádání za rok 2010 poskytovateli (finanční vypořádání a finanční vypořádání ověřené auditorem) došlo k porušení podmínky uvedené v bodu 11 čl. VII Smlouvy, a tím k porušení rozpočtové kázně dle ust. § 44 odst. 1 písem. b) zákona o rozpočtových pravidlech.*“ V souladu s čl. VII odst. 11 smlouvy o účelové podpoře byl žalobce povinen „*odeslat poskytovateli písemnou zprávu o finančním vypořádání poskytnuté účelové podpory, a to nejpozději do 31. ledna následujícího roku*“ Žalobce v této souvislosti opakovaně uváděl, že zprávu o finančním vypořádání řádně odeslal ve stanoveném termínu, nicméně nemohl doložit správci daně doklad o odeslání zásilky prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, neboť jím nedisponuje. Správce daně a následně i žalovaný tak vyšli z vyjádření poskytovatele, které správce daně zaevidoval dne 5. 12. 2017 pod č.j. 1937447/17 a na kterém je deklarováno, že mu finanční vypořádání bylo doručeno dne 2. 2. 2017. Žalovaný v bodech 22 a 23 rozhodnutí o odvolání uvedl, že „*[22]...odvolatel v průběhu daňové kontroly, ani v rámci odvolacího řízení nepředložil žádný důkaz svědčící o tom, že by finanční vypořádání bylo*

poskytovateli dotace skutečně odesláno v termínu stanoveném předmětnou smlouvou. Odvolací orgán musí odmítnout námitku odvolatele vztahující se k tomu, že správce daně nedisponuje žádným důkazním prostředkem, jenž by prokazoval, že odvolatel porušil článek VII bod 11 Smlouvy. Správce daně skutečnost, že nebyl dodržen termín pro odeslání finančního vypořádání, opírá o vyjádření samotného poskytovatele dotace, v němž je však uvedeno datum doručení a nikoliv datum odeslání. Podmínka Smlouvy jednoznačně vymezuje, že je odvolatel povinen finanční vypořádání poskytovateli dotace odeslat nejpozději do 31. 1. 2011. S ohledem na to, že poskytovatel ve vyjádření jednoznačně uvedl, že mu finanční vypořádání bylo doručeno dne 2. 2. 2011, a za situace, kdy odvolatel nepředložil žádný relevantní důkazní prostředek, který by podpořil tvrzení, že finanční vypořádání bylo odesláno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb před koncem termínu stanoveného Smlouvou, je odvolací orgán toho názoru, že v tomto případě došlo k porušení článku VII bodu 11 Smlouvy, čímž rovněž došlo k neoprávněnému použití poskytnutých peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, a k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona.“ Žalobce se závěry a tvrzeními žalovaného zásadně nesouhlasí a domnívá se, že žalovaný při vyhodnocení (ne)splnění podmínky dle čl. VII odst. 11 Smlouvy o účelové podpoře postupoval nepřijatelně formalisticky, nepřihlédl ke skutečnostem, které žalobce na svoji obranu uváděl, a dostupné důkazy nesprávně vyhodnotil. Žalobce i žalovaný se shodují v tom, že jediným relevantním datem je v tomto případě datum odeslání zprávy o finančním vypořádání a nikoliv datum jejího doručení poskytovateli. Z razítka poskytovatele na zprávě o finančním vypořádání vyplývá, že poskytovatel obdržel příslušnou zprávu ve středu 2. 2. 2011. Žalobce poskytl správci daně i žalovanému průvodní dopis ze dne 28. 1. 2011 (pátek), ve kterém žalobce oznamuje poskytovateli, že mu „zasílá“ zprávu o finančním vypořádání. Žalobce pro zasílání poštovních zásilek využívá služeb České pošty, s.p. V průběhu daňové kontroly nevyšly najevo žádné skutečnosti, pro které by se správce daně a žalovaný mohli domnívat, že v případě zprávy o finančním vypořádání postupoval žalobce jiným způsobem. Pokud poskytovatel obdržel zprávu o finančním vypořádání dne 2. 2. 2011, jak sám uvádí, je zřejmé, že žalobce příslušnou písemnost odeslal v rozmezí od 28. 1. do 1. 2. 2011. Za těchto okolností správce daně i žalovaný zjevně došli ke stěží uvěřitelným závěrům, a to že (i) žalobce po podpisu průvodního dopisu nechal příslušné dokumenty ležet 4 dny ve své kanceláři, přestože tím riskoval nedodržení lhůty pro její odeslání, a poštovní doručovatelce (která každý pracovní den dochází do jeho sídla) písemnost odevzdal až 5. den po jejím vyhotovení (tj. 1. 2. 2011), a současně že (ii) Česká pošta, s.p. je natolik rychlý provozovatel poštovních služeb, že doručuje zásilky z podhůří Orlických hor do Prahy během jediného dne. Žalobce oba tyto závěry odmítá jako nepodložené a vysoce nepravděpodobné. Česká pošta, s. p. v roce 2011 negarantovala (a pokud je žalobci známo, tak negarantuje dodnes) doručování obyčejného nebo doporučeného dopisu do druhého pracovního dne. Žalobce v této souvislosti poukazuje zejména na skutečnost, že obdobnou zásilku (Zprávu o finančním vypořádání ověřenou auditorem) odeslal poskytovateli dle čl. VII odst. 11 Smlouvy o účelové podpoře v daném roce ještě jednou, a to 30. 3. 2011. Tato zásilka byla poskytovateli ze strany České pošty, s. p. doručena až dne 1. 4. 2011, tedy 2. pracovní den po odeslání. Žalobce se domnívá, že minimálně stejnou dobu doručování jsou správce daně a žalovaný povinni brát v potaz i při posuzování, zda žalobce dodržel lhůtu pro odeslání zprávy o finančním vypořádání. V takovém případě musela být zásilka doručena poskytovateli 2. 2. 2011 odeslaná (předaná České poště, s.p.) nejpozději dne 31. 1. 2011, tedy v poslední den stanovené

lhůty. Žalobce byl přesvědčen, že přestože nedoložil poštovní podací arch, kterým by postavil najisto, že zprávu o finančním vypořádání odeslal poskytovateli do 31. 1. 2011, z výše uvedených skutečností spolehlivě vyplývá, že stanovenou lhůtu dodržel. To navíc potvrzuje i protokol o kontrole poskytovatele, který od bodem f) výslovně stanoví „v souladu s ustanovením Článku VII. Závazky příjemce odst. 11. Smlouvy č. FR-TI2/468 příjemce předložil MPO Přehled o financování projektu výzkumu a vývoje – Finanční vypořádání za rok 2010 ...“ Žalobce tak nerozumí tomu, jak mohou správce daně a žalovaný tvrdit, že žalobce porušil povinnost dle čl. VII odst. 11 Smlouvy o účelové podpoře, když sám poskytovatel, jemuž se příslušná písemnost doručovala, písemně stvrdil již v roce 2011, že zprávu o finančním vypořádání obdržel v souladu s příslušným článkem.

23. Závěrem žalobce uvedl, že daňová kontrola se týkala 5 dotačních titulů a v jejím rámci bylo zkoumáno dodržení velkého počtu podmínek, za kterých byly peněžní prostředky ze státního rozpočtu poskytnuty, přičemž správce daně v rámci daňové kontroly s výjimkou žalobcem rozporovaných zjištění neshledal žádné jiné jejich porušení. I tato skutečnost svědčí dle názoru žalobce o tom, že žalobce věnuje dotačním podmínkám náležitou péči a dbá, aby všechny prostředky získané ze státního rozpočtu byly čerpány v souladu s právními předpisy a uzavřenými smlouvami. Závěry správce daně a žalovaného o tom, že se žalobce dopustil neoprávněného použití Dotace a porušení rozpočtové kázně, tak žalobce považuje za nezákonné nejenom z důvodu neoprávněně uloženého odvodu, ale i z důvodu zásahu do právní sféry žalobce ve formě poškození dobrého jména žalobce u ostatních účastníků, kteří byli do projektu zapojeni.
24. Následně žalobce předložil soudu písemnost nazvanou Doplnění důkazů. V ní uvedl, že k podpoře svých tvrzení doložil potvrzení společnosti VÚTS, a.s., IČO: 46709002, se sídlem Svárovská 619, Liberec XI-Růžodol I, Liberec, PSČ 46001 (v žalobě označené jako „spolupříjemce“) ohledně okolností výplaty částky 1 073 000 Kč žalobcem na účet spolupříjemce. Dále doložil stanovisko Ústavu pro jazyk český Akademie věd České republiky, v.v.i., ohledně jazykového výkladu čl. VI odst. 3 Smlouvy o účelové podpoře. Vyplývá z něho, že z gramatického hlediska nelze význam věty jednoznačně určit, neboť je možný jak výklad zastávaný žalobcem, tak i žalovaným. Tento závěr potvrzuje neurčitost a značnou komplikovanost předmětného ustanovení, které dle dosavadní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nemohou jít na úkor žalobce jakožto příjemce finančních prostředků s následkem sankčního charakteru (blíže viz např. bod 43 žaloby).

II. Vyjádření žalovaného

25. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl:

Ad a) Námítky ke Zjištění 1

26. Žalobce namítal, že poskytovatel stanovil lhůtu žalobci v čl. VII odst. 1 Smlouvy o účelové podpoře tak, že k převodu podílu spolupříjemce za rok 2010 muselo dojít do konce příslušného kalendářního roku, tj. do 31. 12. 2010. Žalobce dle jeho názoru stanovenou lhůtu neporušil, když podíl spolupříjemce za rok 2010 převedl na bankovní účet spolupříjemce dne 13. 10. 2010. Dle žalobce pouze lhůta stanovená poskytovatelem ve Smlouvě o účelové podpoře může být považována za podmínku, za které byla dotace žalobci poskytnuta a jejíž porušení může být shledáno neoprávněným použitím

peněžních prostředků ve smyslu zákona o rozpočtových pravidlech. Kratší lhůta splatnosti sjednaná v soukromoprávní Smlouvě o spolupráci uzavřená mezi žalobcem a spolupříjemcem má v tomto směru závaznost pouze ve vztahu mezi smluvními stranami a nemůže vést ke zkrácení lhůty stanovené poskytovatelem. Dle názoru žalobce, správce daně a žalovaný jsou oprávněni kontrolovat pouze dodržení lhůty stanovené poskytovatelem ve Smlouvě o účelové podpoře a nikoliv dodržení lhůty sjednané mezi žalobcem a spolupříjemcem ve Smlouvě o spolupráci.

27. K této námitce žalovaný uvedl, že žalobce se dle článku VI bodu 3 Smlouvy o účelové podpoře zavázal příslušnou část poskytnuté podpory převést spolupříjemci na bankovní účet, který byl za tímto účelem zřízený. Dle článku VII bodu 5 této Smlouvy je žalobce v případě, kdy se na realizaci projektu podílejí spolupříjemci, povinen s každým z nich uzavřít písemnou smlouvu o spolupráci na řešení projektu. Součástí této Smlouvy o spolupráci pak, mimo jiné, musí být také lhůta pro poskytnutí účelové podpory. Ve Smlouvě o spolupráci je pak v bodě 3 podbodě 3.1 jednoznačně deklarováno, že příslušnou část poskytnuté státní dotace pro jednotlivý rok zašle žalobce do 30-ti dnů po jejím obdržení na zvláštní bankovní účet č. 5039-56084561/0100, který si spolupříjemce zřídí výlučně pro příjem a nakládání s převedenou částí dotace. S ohledem na to, že žalobci byla první část dotace připsána na jeho bankovní účet č. 2105722105/2700 dne 9. 9. 2010, měl žalobce v souladu se lhůtou, která byla upravena Smlouvou o spolupráci, tedy do 30-ti dnů po jejím obdržení, část poskytnuté dotace převést na bankovní účet, který byl přímo uveden v této Smlouvě. Žalobce měl tak v souladu s dikcí Smlouvy o spolupráci předmětnou částku převést do 9. 10. 2010. Za situace, kdy datum 9. 10. 2010 připadlo na sobotu, byl nejzazším termínem pro zaslání příslušné částky spolupříjemci nejbližší pracovní den, tedy pondělí 11. 10. 2010. Žalobce však předmětnou částku dotace zaslal na účet spolupříjemce až dne 13. 10. 2010, tj. dva dny po termínu stanoveném Smlouvou o spolupráci.
28. K námitce žalobce, že pouze lhůta stanovená poskytovatelem ve Smlouvě o účelové podpoře může být považována za podmínku, za které byla dotace žalobci poskytnuta a jejíž porušení může být shledáno neoprávněným použitím peněžních prostředků, žalovaný uvedl, že jak již bylo uvedeno výše, žalobce se dle čl. VI. bodu 3 Smlouvy o účelové podpoře „zavázal převést“ příslušnou část poskytnuté podpory spolupříjemci na bankovní účet, který byl za tímto účelem zřízený „v souladu se smlouvami o spolupráci uzavřenými příjemcem s jednotlivými spolupříjemci dle čl. VII. odst. 5 této smlouvy“. Tím, že žalobce v rozporu s čl. VII. odst. 5 Smlouvy o spolupráci převedl stanovenou část účelové podpory po lhůtě stanovené touto smlouvou, nepostupoval žalobce v souladu s ustanovením čl. VI. bodu 3 Smlouvy o účelové podpoře. Toto ustanovení Smlouvy o účelové podpoře žalobce „zavázalo“ postupovat v souladu se Smlouvou o spolupráci, a proto správce daně je oprávněn kontrolovat, zda žalobce postupoval v souladu se Smlouvou o spolupráci uzavřenou se spolupříjemcem. Z uvedeného důvodu dle názoru žalovaného není námitka žalobce důvodná.
29. Žalovaný měl za to, že článek VI. bod 3 Smlouvy o účelové podpoře je jasný, srozumitelný a nepřipouští různý výklad, jak uvádí žalobce. Pokud žalobce postupoval v rozporu s čl. VII. odst. 5 Smlouvy o spolupráci, nemohl postupovat ani v souladu s čl. VI. bod 3 Smlouvy o účelové podpoře. Tímto nedodržením smluvních podmínek se ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech dopustil neoprávněného použití poskytnutých peněžních prostředků, čímž došlo dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona k

porušení rozpočtové kázně. Nelze dát ani za pravdu žalobci, dle názoru žalovaného v tom, že bylo nutné ověřit číslo účtu, na který má příslušnou část dotace spolupříjemci zaslat a tuto skutečnost měly správní orgány zohlednit a provést důkaz svědeckou výpovědí spolupříjemce. Žalobce měl dle žalovaného dostatečný časový prostor k tomu, aby si v časovém horizontu 30-ti dnů ověřil, na které konkrétní číslo účtu má příslušnou část dotace spolupříjemci zaslat. Řešení situace v poledních hodinách posledního dne lhůty považuje žalovaný za postup více než nevhodný, neboť umocňuje, a to velmi výrazně, riziko nesplnění předem seznatelných podmínek předmětné Smlouvy. Žalovaný tak neshledal důvod, proč by bylo v případě, kdy bylo číslo účtu spolupříjemce jednoznačně specifikované v bodě 3 podbodě 3.1 Smlouvy o spolupráci, která byla podepsána cca 3 týdny před termínem pro převedení předmětné částky, nutné ověřovat.

30. K námitce žalobce, že poskytovatel měl k dispozici stejné údaje jako správce daně, na rozdíl od něj však převod podílu spolupříjemce za rok 2010 nezpochybnil a neprohlásil za rozporný se Smlouvou o účelové podpoře, žalovaný odkázal na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Afs 334/2016 – 42: „*Správce daně je orgánem, který spravuje odvody za porušení rozpočtové kázně [v daném případě § 1, § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 531/1990 Sb., § 44 odst. 9 rozpočtových pravidel, § 1, § 2 odst. 3 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád], a tedy i zjišťuje skutečnosti rozhodné pro vyměření odvodu. Poskytovatel dotace není tím, kdo závazně určuje, zda byly finanční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu čerpány oprávněně. Jistě je oprávněn posuzovat splnění cíle projektu, ostatně mnohdy se jedná o otázku ryze odbornou. Tyto jeho závěry ovšem nejsou pro správce daně závazné; zjistí-li porušení podmínek, je oprávněn a povinen z toho vycházet.*“ Z uvedeného důvodu dle žalovaného přiznání dotace vydané jejím poskytovatelem, ani schválení postupu příjemce dotace není aktem, kterým by bylo prokázáno, že nemohlo dojít a nedošlo k porušení rozpočtové kázně.

Ad b) Námítky ke Zjištění 2

31. Žalovaný uvedl, že žalobce namítal, že odeslal Zprávu o finančním vypořádání řádně ve stanoveném termínu, nicméně nemohl doložit správci daně doklad o odeslání zásluky prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, neboť jím nedisponoval. Dle názoru žalobce žalovaný při vyhodnocení nesplnění podmínky dle čl. VII odst. 11 Smlouvy o účelové podpoře postupoval formalisticky, nepřihlédl ke skutečnostem, které žalobce uváděl a důkazy nesprávně vyhodnotil. Poskytovatel, jemuž se příslušná písemnost doručovala, písemně stvrdil již v roce 2011, že Zprávu o finančním vypořádání obdržel v souladu s příslušným článkem Smlouvy.
32. K tomu žalovaný uvedl, že se nelze odklonit od právního názoru vysloveného žalovaným v napadeném rozhodnutí, že dle článku VII bodu 11 Smlouvy byl žalobce povinen finanční vypořádání odeslat poskytovateli do 31. 1. 2011. Ve vyjádření poskytovatele dotace, které správce daně zaevidoval dne 5. 12. 2017 pod č. j. 1937447/17, je deklarováno, že mu finanční vypořádání bylo doručeno dne 2. 2. 2011. Jediným relevantním datem je v tomto případě datum odeslání finančního vypořádání a nikoliv datum doručení. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu daňové kontroly, ani v rámci odvolacího řízení nepředložil žádný důkaz svědčící o tom, že by finanční vypořádání bylo poskytovateli dotace skutečně odesláno v termínu stanoveném předmětnou Smlouvou. Správce daně skutečnost, že nebyl dodržen termín pro odeslání finančního vypořádání, opírá o vyjádření samotného poskytovatele dotace, v němž je však uvedeno

datum doručení a nikoliv datum odeslání. Podmínka Smlouvy jednoznačně vymezuje, že je žalobce povinen finanční vypořádání poskytovateli dotace odeslat nejpozději do 31. 1. 2011. S ohledem na to, že poskytovatel ve vyjádření jednoznačně uvedl, že mu finanční vypořádání bylo doručeno dne 2. 2. 2011, a za situace, kdy odvolatel nepředložil žádný relevantní důkazní prostředek, který by podpořil tvrzení, že finanční vypořádání bylo odesláno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb před koncem termínu stanoveného Smlouvou (např. poštovním podacím archem, jako u Zjištění 3), dospěl žalovaný k názoru, že v tomto případě došlo k porušení článku VII bodu 11 Smlouvy, čímž rovněž došlo k neoprávněnému použití poskytnutých peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, a k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

33. Nad rámec žalovaný ke Zjištění 3 uvedl, že v rámci odvolacího řízení žalovaný z doloženého poštovního podacího archu ze dne 30. 3. 2011 zjistil, že předmětné finanční vypořádání ověřené auditorem žalobce podal k poštovní přepravě dne 30. 3. 2011, tedy jeden den před koncem termínu pro jeho předložení. Žalovaný proto přihlédl zejména ke skutečnosti, že pojem „předložit“ není ve Smlouvě poskytovatelem blíže specifikován, a že žalobce před stanoveným termínem pro předložení finančního vypořádání ověřného auditorem prokazatelně činil úkony směřující k jeho odeslání, a to nikoliv poslední den, nýbrž den předcházející konci daného termínu. V kontextu popsání žalovaný v rámci odvolacího řízení dospěl k závěru, že žalobce při předložení finančního vypořádání ověřného auditorem neporušil článek VII bod 11 Smlouvy o účelové podpoře, a nedošlo tak v tomto případě ani k neoprávněnému použití poskytnutých peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, ani k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. S ohledem na to, že se žalobce dopustil porušení podmínek, které poskytovatel ve Smlouvě o účelové podpoře nevyčlenil jako méně závažné se sníženou výší odvodu, postupoval správce daně při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, při současném zohlednění konstantní judikatury správních soudů, zejména pak judikatury Nejvyššího správního soudu a uvedené pak zohlednit v rámci proporcionality. Správce daně se v tomto případě rozhodl stanovit žalobci odvod ve výši 0,05 % z celkové částky poskytnuté dotace, tj. z částky 67 244 463,45 Kč. Odvolací orgán přisvědčil argumentům žalobce a v případě předložení finančního vypořádání ověřného auditorem nekonstatoval porušení předmětné podmínky, a tím ani neoprávněné použití poskytnutých peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, a s ním spojené porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona, změnil (snížil) výši vyměřného odvodu za porušení rozpočtové kázně oproti stanovenému odvodu za porušení rozpočtové kázně správcem daně ve výši 0,05 % z celkové částky poskytnuté dotace, na 0,03 % z celkové částky poskytnuté dotace.
34. Žalovaný závěrem konstatoval, že při úvaze o výši odvodu správce daně, následně i žalovaný, zohlednili velmi nízkou míru závažnosti zjištěných pochybení, kdy je možné tato označit za pochybení administrativního charakteru. Konstatované pochybení navíc nemělo dopad na účel poskytnutých peněžních prostředků, a účel projektu tak byl naplněn. Žalobci tak byl vyměřen odvod v naprosto minimálním procentním rozmezí, jež svou výší koresponduje s velmi nízkou mírou závažnosti pochybení.

III. Posouzení věci krajským soudem

35. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
36. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobci (původním názvem KBA-Grafitec s.r.o. změněným dne 14. 8. 2018) byla na základě Smlouvy č. FR-TI2/468 o poskytnutí účelové podpory na řešení programového projektu formou dotace z výdajů státního rozpočtu na výzkum a vývoj ze dne 31. 8. 2010 uzavřené s Ministerstvem průmyslu a obchodu, jako poskytovatelem, poskytnuta účelová podpora a to formou dotace ze státního rozpočtu na projekt s názvem „Snížení škodlivých emisí a zvýšení automatizace archových ofsetových tiskových strojů“, ev. č. FR-TI2/468, v celkové výši 75 507 000 Kč. Část poskytnuté dotace ve výši 8 262 536,55 Kč byla vrácena zpět poskytovateli, což bylo upraveno Dodatkem č. 3/2012, kdy došlo ke změně výše poskytnuté dotace, a to na částku 67 244 463,45 Kč. V souladu s čl. III odst. 3 Smlouvy o účelové podpoře se společně se žalobcem, jakožto příjemcem dotace, podílela na řešení Projektu i společnost VÚTS, a.s., IČO: 46709002, aktuálně se sídlem Svárovská 619, Liberec XI-Růžodol I, Liberec, PSČ 46001, jakožto spolupříjemce dotace. Žalobce za účelem splnění povinnosti dle čl. VII odst. 5 Smlouvy o účelové podpoře uzavřel dne 15. 9. 2010 se spolupříjemcem Smlouvu o spolupráci při řešení projektu „Snížení škodlivých emisí a zvýšení automatizace archových ofsetových tiskových strojů ev. č. FR-TI2/468“ v rámci programu „TIP“, kterou smluvní strany upravily svá vzájemná práva a povinnosti při výzkumu a vývoji v rámci projektu. V čl. 3.1 Smlouvy o spolupráci si žalobce a spolupříjemce sjednali, že „příslušnou část poskytnuté státní dotace pro jednotlivý rok zašle KBA do 30-ti dnů po jejím obdržení na zvláštní bankovní účet č. 5039-5608461/0100, vedený u Komerční banky Liberec, který si VÚTS zřídí výlučně pro příjem a nakládání s převedenou částí jako spolupříjemce účelové podpory pro projekt v rámci programu TIP, č.sml. FT-T12/468.“ Příslušná část dotace, která náležela spolupříjemci za rok 2010, činila dle přílohy č. 1 Smlouvy o účelové podpoře celkem 1 073 000 Kč. K připsání první části dotace na účet žalobce ze strany poskytovatele došlo dne 9. 9. 2010. Na základě doslovného znění čl. 3.1 Smlouvy o spolupráci tak lhůta pro zaslání podílu spolupříjemce za rok 2010 na sjednaný bankovní účet spolupříjemce uplynula 11. 10. 2010. Žalobce však zadal příkaz k úhradě podílu spolupříjemce za rok 2010 až o 2 dny později, tj. 13. 10. 2010.
37. Dále z daňového řízení vyplynulo, že správce daně provedl u žalobce daňovou kontrolu, na základě níž dospěl k závěru, že žalobce pozdním převodem části dotace spolupříjemci porušil podmínky uvedené v článku VI bodě 3 Smlouvy o poskytnutí účelové podpory v návaznosti na článek VII bod 5 Smlouvy o poskytnutí účelové podpory (Zjištění 1). Dále dle názoru správce daně žalobce nedodržel termín pro odeslání zprávy o finančním vypořádání poskytnuté účelové podpory a o vynaložených nákladech na řešení projektu za rok 2010 (dále jen „finanční vypořádání“) poskytovateli (Zjištění 2) a zároveň nedodržel termín pro předložení finančního vypořádání ověřeného auditorem (Zjištění 3), čímž došlo dle správce daně k porušení článku VII bodu 11 Smlouvy o poskytnutí účelové podpory. Správce daně tak uzavřel, že výše uvedenými pochybeními ze strany žalobce došlo k neoprávněnému použití poskytnutých peněžních prostředků dle § 3

písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, a tím k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Správce daně proto vydal platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně č. j. 442924/18/2700-31471-607305 ze dne 16. 3. 2018, kterým byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 33 623 Kč. Uvedené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce prostřednictvím datové schránky dne 20. 3. 2018. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce dne 17. 4. 2018 odvolání, v němž vyslovil přesvědčení, že správce daně při daňové kontrole nezjistil správně skutečný stav věci a postupoval v rozporu se zákonem. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 12. 2018, č. j. 55135/18/5000-10480-712244 platební výměr změnil tak, že odvod do státního rozpočtu snížil z částky 33 623 Kč na částku 20 174 Kč. Přisvědčil argumentům žalobce ohledně Zjištění 3, kdy dospěl k závěru, že žalobce při předložení Zprávy o finančním vypořádání ověřené auditorem neporušil čl. VII odst. 11 Smlouvy o účelové podpoře, a nedošlo tak v tomto případě ani k neoprávněnému použití poskytnutých peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, ani k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona, nicméně nepřisvědčil argumentům žalobce ohledně Zjištění 1 a Zjištění 2, a v této části se naopak ztotožnil se závěry správce daně, tedy že převodem části dotace spolupříjemci dne 13. 10. 2011 a doručením Zprávy o finančním vypořádání poskytovateli dne 2. 2. 2011 žalobce porušil podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta, čímž se dopustil neoprávněného použití poskytnutých peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, a porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

Ad a) Zjištění 1

38. Krajský soud na základě vznesených žalobních námitek hodnotil jednotlivá ustanovení Smlouvy o poskytnutí účelové podpory a dále i Smlouvy o spolupráci při řešení projektu z pohledu zákona o rozpočtových pravidlech. Na základě toho pak zvažoval důvodnost názoru žalovaného, dle něhož ze strany žalobce došlo k nedodržení smluvních podmínek, což by v konečném důsledku mělo ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech za následek neoprávněné použití poskytnutých peněžních prostředků, tedy dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona porušení rozpočtové kázně. Dospěl přitom k závěru, že názor žalovaného není zákoný.
39. Z čl. VI bodu 3 Smlouvy o poskytnutí účelové podpory vyplývá, že *„Příjemce se zavazuje stanovenou část poskytnuté účelové podpory, jejíž výše pro dané období je uvedena v příloze číslo 1 této smlouvy, převést ze samostatného bankovního účtu určeného pro financování projektu z účelové podpory poskytované na jeho řešení na bankovní účty zřízené za tím účelem spolupříjemci pro financování vybraného projektu v souladu se smlouvami o spolupráci uzavřenými příjemcem s jednotlivými spolupříjemci dle článku VII. odst. 5 této smlouvy. Převedení stanovené části účelové podpory se považuje pouze za převod finančních prostředků a nepovažuje se za úplatu za uskutečnění zdanitelného plnění.“*
40. Z čl. VII bodu 5 Smlouvy o poskytnutí účelové podpory dále vyplývá, že *„V případě, kdy se na řešení projektu budou podílet i spolupříjemci uvedení v článku III. odst. 3 této smlouvy, je příjemce povinen uzavřít s každým z těchto spolupříjemců písemnou smlouvu o spolupráci na řešení projektu, o stanovení výše, způsobu, jednotlivých lhůt poskytnutí účelové podpory a kontroly příjemcem jejího čerpání a užití. Tato smlouva musí obsahovat další podmínky obdobné podmínkám uvedeným v této smlouvě, tedy i s povinností zřídit samostatný*

bankovní účet spolupříjemcem pro příjem a nakládání s převedenou částí účelové podpory. Pouze na základě podmínek stanovených v těchto uzavřených smlouvách je příjemce oprávněn poskytnout spolupříjemcům příslušnou část účelové podpory dle článku VI. odst. 3. této smlouvy. V těchto smlouvách musí být uloženy spolupříjemcům zejména povinnosti shodné s odst. 2 tohoto článku smlouvy a dále musí obsahovat stanovení poměru jejich účasti na řešení projektu, včetně jejich míry podpory. Účelovou podporu může obdržet pouze ten spolupříjemce, který vede účetnictví. Příjemce je povinen provádět pravidelnou kontrolu spolupříjemců ve věci čerpání, užití a evidence účelové podpory poskytnuté jim příjemcem v přímé souvislosti s řešením projektu. Smlouvy uzavřené příjemcem s jednotlivými spolupříjemci musí obsahovat ustanovení umožňující poskytovateli a současně příjemci provádět kontrolu nakládání s účelovou podporou poskytnutou jednotlivým spolupříjemcům, a to ve stejném rozsahu, jako má poskytovatel vůči příjemci na základě této smlouvy.“

41. *Ve Smlouvě o spolupráci je pak v bodě 3 podbodě 3.1 deklarováno, „že příslušnou část poskytnuté státní dotace pro jednotlivý rok zašle žalobce do 30-ti dnů po jejím obdržení na zvláštní bankovní účet č. 5039-56084561/0100 vedený u KB Liberec, který si spolupříjemce zřídí výlučně pro příjem a nakládání s převedenou částí jako spolupříjemce účelové podpory pro projekt v programu TIP.“*
42. *Ze skutkových okolností krajský soud zjistil, že Smlouva o poskytnutí účelové podpory byla uzavřena mezi poskytovatelem a žalobcem k datu 31. 8. 2010 a následná Smlouva o spolupráci byla uzavřena mezi žalobcem a spolupříjemcem k datu 15. 9. 2010. Je rovněž nepochybné, že s ohledem na to, že žalobci byla první část dotace připsána na jeho bankovní účet dne 9. 9. 2010, měl žalobce v souladu se lhůtou, která byla upravena Smlouvou o spolupráci, tedy do 30-ti dnů po jejím obdržení, část poskytnuté dotace převést na bankovní účet, který byl přímo uveden v této Smlouvě. Žalobce měl tak v souladu s dikcí Smlouvy o spolupráci předmětnou částku převést do 9. 10. 2010. Za situace, kdy datum 9. 10. 2010 připadlo na sobotu, byl nejzazším termínem pro zaslání příslušné částky spolupříjemci nejbližší pracovní den, tedy pondělí 11. 10. 2010. Žalobce však předmětnou částku dotace zaslal na účet spolupříjemce až dne 13. 10. 2010, tj. dva dny po termínu stanoveném Smlouvou o spolupráci. Je tedy zřejmé, že podmínky stanovené Smlouvou o spolupráci nebyly ze strany žalobce naplněny. Otázkou však zůstává, zda nedodržení lhůty ze strany žalobce lze považovat za neoprávněné použití poskytnutých peněžních prostředků a potažmo porušení rozpočtové kázně.*
43. *Je zřejmé, a krajský soud tak přisvědčil názoru žalobce, že Smlouva o poskytnutí účelové podpory obsahuje mj. povinnost žalobce uzavřít se spolupříjemcem písemnou smlouvu o spolupráci na řešení projektu a stanoví, jaké náležitosti má taková smlouva obsahovat. Ohledně způsobu poskytnutí dotace čl. VII odst. 5 Smlouvy o účelové podpoře uvádí, že smlouva musí obsahovat povinnost spolupříjemce zřídit samostatný bankovní účet pro příjem a nakládání s převedenou částí účelové podpory. Uvedená smlouva, resp. příslušný článek a odstavec však příjemce dotace, tedy žalobce výslovně časově nelimituje, tedy neuvádí žádnou konkrétní lhůtu pro poskytnutí účelové podpory žalobcem spolupříjemci. Časový limit pro použití účelové podpory stanoví pouze čl. VII odst. 1 Smlouvy o účelové podpoře, když uvádí, že „Příjemce je povinen použít účelovou podporuvždy do konce příslušného kalendářního roku výhradně k úhradě prokazatelných, nezbytně nutných nákladů přímo souvisejících s plněním cílů a parametrů předmětného projektu, a to buď přímým převodem spolupříjemcům/přímou platbou dodavatelům z bankovního účtu zřízeného podle čl. III., odst. 1. této smlouvy nebo převodem na jiný vlastní bankovní účet*

.....“: Žalobce tedy postupoval v souladu s tímto požadavkem, pokud podíl spolupříjemce za rok 2010 převedl na jeho účet dne 13. 10. 2010, tedy v dostatečném časovém předstihu před 31. 12. 2010.

44. Ke lhůtě splatnosti sjednané v čl. 3.1. Smlouvy o spolupráci krajský soud ve shodě s názorem žalobce konstatuje, že představuje pouze soukromoprávní závazek žalobce vůči spolupříjemci jako výraz jejich svobodné vůle a jeho nedodržení nemůže mít za následek porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce. Z toho důvodu nelze danou lhůtu považovat za hodnotící kritérium kontrolních orgánů. Účelová podpora formou dotace totiž byla žalobci poskytnuta na základě smlouvy uzavřené mezi ústředním orgánem - organizační složkou - státem a žalobcem. Pouze tato ujednání žalobce zavazují ke splnění podmínek v této smlouvě vytyčených. Je sice pravdou, že čl. VI odst. 3 a čl. VII odst. 5 této smlouvy určuje, že další podmínky budou konkretizovány smlouvou, kterou je žalobce povinen uzavřít se spolupříjemcem, nicméně z ničeho pak nelze dovodit názor žalovaného, že tato další ujednání by snad byla součástí Smlouvy o poskytnutí účelové podpory a správce daně by tak opravňovala ke kontrole dodržení smluvních podmínek.
45. Krajský soud navíc přisvědčil názoru žalobce, že požadavek dodržení 30 denní lhůty stanovené ve Smlouvě o spolupráci, by pro žalobce znamenal, že v době uzavření smlouvy o účelové podpoře by nemohl znát všechny podmínky, za kterých mu byla dotace poskytnuta, neboť k uzavření Smlouvy o spolupráci došlo až dne 15. 9. 2010, tedy více než se 14 denním zpožděním. I tato skutečnost závěr žalovaného nepodporuje.

Ad b) Zjištění 2

46. Krajský soud považuje za nepochybné, že dle článku VII bodu 11 Smlouvy o poskytnutí účelové podpory byl žalobce povinen odeslat poskytovateli dotace finanční vypořádání do 31. 1. 2011. Ve vyjádření poskytovatele dotace, které správce daně zaevidoval dne 5. 12. 2017 pod č. j. 1937447/17, je deklarováno, že mu finanční vypořádání bylo doručeno dne 2. 2. 2011.
47. Žalovaný k této otázce uvedl, že žalobce v průběhu daňové kontroly, ani v rámci odvolacího řízení nepředložil žádný důkaz svědčící o tom, že by finanční vypořádání bylo poskytovateli dotace skutečně odesláno v termínu stanoveném předmětnou smlouvou. Správce daně skutečnost, že nebyl dodržen termín pro odeslání finančního vypořádání, opíral o vyjádření samotného poskytovatele dotace, v němž je však uvedeno datum doručení a nikoliv datum odeslání. S ohledem na to, že žalobce nepředložil žádný relevantní důkazní prostředek, který by podpořil tvrzení, že finanční vypořádání bylo odesláno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb před koncem termínu stanoveného Smlouvou o poskytnutí účelové podpory, dospěl žalovaný k názoru, že v tomto případě došlo k porušení článku VII bodu 11 Smlouvy, čímž rovněž došlo k neoprávněnému použití poskytnutých peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, a k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona.
48. Krajský soud se s takto vysloveným právním názorem žalovaného neztotožňuje. Splnění povinnosti žalobce bylo ve Smlouvě o poskytnutí účelové podpory vymezeno lhůtou, která končila k datu 31. 1. 2011. Do tohoto data byl žalobce povinen odeslat poskytovateli dotace finanční vypořádání. Není pochyb o tom, že žalobce svoje tvrzení, že stanovené datum pro splnění povinnosti dodržel, nedoložil žádnými důkazními

prostředky. Datum 31. 1. 2011 připadlo na pondělí, poskytovateli bylo finanční vypořádání doručeno ve středu dne 2. 2. 2011. Pokud žalobce tvrdí, že předmětné finanční vypořádání podal k poštovní přepravě včas, tedy do 31. 1. 2011, nelze mu toto tvrzení, vzhledem k obvyklým lhůtám dodání při poštovní přepravě, nijak vyvrátit. Jestliže tedy správce daně hodnotil postup žalobce jako porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, nelze tomuto názoru přisvědčit. Krajský soud přitom podotýká, že i kdyby žalobce předmětné datum 31. 1. 2011 nedodržel, což však žalovaným nebylo v projednávané věci prokázáno, jednalo by se z jeho strany o pouhé jednodenní zpoždění, které by určitě vzhledem k charakteru této povinnosti nezpůsobilo žádné závažné následky. Lze tak dospět k jednoznačnému závěru, že by se ze strany žalobce případně jednalo o pochybení marginální, a tak by s ním i mělo být nakládáno.

49. Krajskému soudu proto nezbylo, než dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný ve smyslu ust. § 78 odst. 5 uvedené právní úpravy vázán shora vysloveným právním názorem.
50. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna zástupci a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s. ř. s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 3 úkonů právní služby po 3 100 Kč, a to převzetí věci, sepsání žaloby a doplnění žaloby. Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). To vše včetně DPH. Krajský soud uložil žalovanému takto vyčíslené náklady zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 11. prosince 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu